

Sygn. akt II KK 38/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **J. X.**,
skazanego z art. 305 ust. 1 i 3
ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej
(Dz. U. z 2017 r., poz. 776 ze zm.)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2020 r.
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
kasacji Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w P.
z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt II K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze grzywny oraz kosztach procesu i w tym zakresie sprawę
przekazuje Sądowi Rejonowemu w P. w do ponownego
rozpoznania;**

**2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w P. w dniu 29 października 2018 r. skierował do Sądu Rejonowego w P. akt oskarżenia wraz z wnioskiem w trybie art. 335 § 2 k.p.k. o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie – przy zastosowaniu art. 37a k.k. - uzgodnionej z oskarżonym J. X. kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a nadto orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych i zasądzenie kosztów procesu, za zarzucany mu występ z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r., poz. 776 zezm.), polegający na dokonywaniu obrotu biżuterią z podrobionym znakiem towarowym.

Sąd Rejonowy w P., uwzględniając powyższy wniosek, wyrokiem z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego J. X. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej i za to - przy zastosowaniu art. 37a k.k. – na podstawie art. 305 ust. 3 cyt. ustawy skazał go i wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, orzekł przepadek dowodów rzeczowych i zasądził koszty procesu.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 20 marca 2019 r.

Wyrok Sądu Rejonowego w P. został zaskarżony kasacją w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny oraz kosztach procesu przez Prokuratora Generalnego na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. na korzyść skazanego J. X.. Skarżący zarzucił mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na wymierzeniu, na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy, skazanemu J. X. kary grzywny - na podstawie art. 37a k.k. - w wymiarze 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł, podczas gdy z uzgodnień poczynionych pomiędzy prokuratorem a skazanym wynika inna wysokość tej kary, a mianowicie 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, co w konsekwencji stanowiło oczywiste naruszenie warunków ugody zawartej pomiędzy stronami, a dodatkowo

skutkowało zasądzeniem kosztów procesu, w tym zwłaszcza opłaty, w zawyżonej kwocie. W związku z tym zarzutem Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny i kosztach procesu oraz przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest konsekwentnie pogląd, że uwzględniając na podstawie art. 343 § 6 k.p.k., wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za dany występki (art. 335 § 1 k.p.k.), czy też wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, dołączony do aktu oskarżenia (art. 335 § 2 k.p.k.), sąd związany jest treścią takiego wniosku. Oznacza to, że potrzeba dokonania w tym zakresie jakichkolwiek zmian uzależniona jest od dokonania modyfikacji treści wniosku przez strony. Wydanie orzeczenia odbiegającego od uzgodnień poczynionych pomiędzy oskarżycielem publicznym, a oskarżonym stanowi zaś rażące naruszenie przepisów prawa procesowego art. 343 § 6 i 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2013 r., III KK 265/13, LEX nr 1380961; z dnia 7 września 2017 r., IV KK 271/17, LEX nr 2390755; z dnia 24 stycznia 2018 r., III KK 252/17, LEX nr 2435622; z dnia 13 czerwca 2019 r., V KK 336/18, LEX nr 2687723).

Przenosząc te poglądy na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony dobrowolnie poddał się karze i uzgodnił z prokuratorem warunki konsensualnego zakończenia postępowania, wyrażające się w orzeczeniu - przy zastosowaniu art. 37a k.k. - kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a także przepadku dowodów rzeczowych i pokrycia kosztów procesu. Opisane uzgodnienia zostały następnie zawarte w akcie oskarżenia, co skutkowało skierowaniem przez Sąd Rejonowy w P. sprawy na posiedzenie w przedmiocie jej rozpoznania bez przeprowadzenia rozprawy.

W powyższym posiedzeniu strony, prawidłowo zawiadomione, nie uczestniczyły. Sąd postanowił bez dokonywania żadnych modyfikacji uwzględnić, złożony w trybie art. 335 § 2 k.p.k., wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzyć uzgodnioną z oskarżonym karę. Wydając jednakże w tym przedmiocie rozstrzygnięcie, Sąd Rejonowy postąpił wbrew uzgodnieniom i wymierzył oskarżonemu wyższą karę grzywny, a mianowicie 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Rezultatem powyższego uchybienia, było również nieprawidłowe orzeczenie o kosztach procesu, w tym zwłaszcza o opłacie, które było także przedmiotem ugody. Otóż zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r.. Nr 49, poz. 223 ze zm.) skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 % od kwoty wymierzonej grzywny. Wymierzając zatem skazanemu grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych, opłata wyniosła 2.000 złotych. Natomiast gdyby Sąd orzekł zgodnie z wnioskiem, opłata wynosiłaby 200 złotych.

W związku z powyższym, przyznać należy rację skarżącemu, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego, a mianowicie doszło do rażącego naruszenia przepisów art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, w kierunku niekorzystnym dla oskarżonego. Nie można przy tym uznać, aby powyższe uchybienie mogło być sprostowane w trybie art. 105 k.p.k., jako tzw. oczywista omyłka pisarska, albowiem wiązałoby się to z ingerencją w merytoryczną treść orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, zasadny jest wniosek skarżącego o uchylenie orzeczenia w zakresie orzeczonej kary grzywny i kosztów procesu oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..